

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **K. S.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2016 č.j. OAM-1010/ZA-ZA04-P15-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu s žádostí o přiznání odkladného účinku, když uvedl, že použité informace žalovaným nejsou aktuální a je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Odkázal na nové informace zveřejněné Organizací na ochranu lidských práv Amnesty International o mučení zajatců a o vraždách, včetně hromadných, které se pravidelně dopouštějí obě strany konfliktů na Donbasu. Tato organizace shromáždila

důkazy o mnohdy brutálním mučení, kterému byla za poslední 3 měsíce podrobena více než stovka unesených civilistů. Zpráva tak obsahuje svědectví o brutálních

praktikách jak povstalců, tak příslušníků vládních sil, včetně dobrovolnických praporů. On se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože mu hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Bezpečnostní situace se zhoršuje, Minské dohody se nesplňují ani jednou ani druhou stranou. Dále uvedl, že další důvody žaloby budou doplněny nejpozději do 30 dnů. Současně požádal o ustanovení advokáta a tlumočníka. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 27.4.2016 č.j. 62Az 10/2016-21 nevyhověl návrhu o ustanovení zástupce z řad advokátů (usnesení nabylo právní moci dne 5.5.2016). Dne 26.5.2016 žalobce vyslovil nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že ze všech podkladů je zřejmé, že závěry, které učinil, jsou správné a vycházejí z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Jedná se v pořadí o druhou žádost, kdy poprvé požádal dne 13.3.2015 a řízení rozhodnutím ze dne 3.4.2015 bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále, že samozvaná DNR ani její představitelé, a to včetně ozbrojených složek, nejsou mezinárodním právem uznáni jako samostatné právní subjekty, nejsou představiteli oficiální ukrajinské politiky a zmíněné skutky spáchané příslušníky DNR je nutno považovat za nezákonnou činnost soukromých osob nikoliv představitelů Ukrajiny. Nebylo prokázáno, že by se státní orgány na činnosti těchto osob podílely či žadateli nebyly schopny poskytnout přiměřenou ochranu. Pokud v žalobě odkazuje na zprávy Amnesty International, pak skutečnost, že v zemi původu existují problémy v dodržování zákonů ještě samo o sobě nedokládá, že by se žalobce nemohl domáhat pomoci či by mu státní orgány neposkytly účinnou ochranu. V případě povolání do armády správní orgán zdůraznil, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k legitimním státním povinnostem a existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalobce sám uvedl, že ve městě Cherson, kde není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země, žije již několik let jeho syn, jehož pomoc by jmenovaný mohl v řešení své situace využít. Navrhl žalobu zamítnout.

[5] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, a to jak v žádosti tak i pohovorů bylo prokázáno, že žalobce nikdy on ani nikdo z jeho rodiny nebyl politicky angažován, v jeho vlasti žije otec, manželka a syn, žalobce dosáhl vysokoškolského vzdělání k výkonu právnické profese a doposud pracoval jako advokát a právní poradce. V letech 1992-1993 vykonal vojenskou službu a od 28.11.2014 do února 2015 pobýval v ČR, pak odcestoval do Polska, odkud se 4.3.2015 vrátil do ČR. O mezinárodní ochranu požádal v ČR poprvé v r. 2015. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že byl nucen vstoupit do batalionu separatistů a bylo mu vyhrožováno z důvodu jeho odlišných názorů. K obavě

žadatele z nuceného odvodu do batalionu separatistů a problémů s příslušníky samozvané DNR správní orgán uvedl, že důvodem žadatelových problémů byl

zejména nedostatek dobrovolníků pracujících pro DNR a dále bezesporu i skutečnost, že v letech 1994-1996 působil ve speciálním oddělení ministerstva vnitra s označením BARS, specializujícím se na ochranu objektů a nastolení pořádku v době nepokojů, a rozhodně tak nešlo o konkrétní diskriminaci jmenovaného pro jakoukoli jeho osobnostní vlastnost či postoje. O tom svědčí fakt, že jmenovaný byl nejprve opakovaně přesvědčován k dobrovolnému zapojení se do činnosti DNR a při změně pozice batalionu byl s ostatními beze všeho propuštěn a nikdy poté, přestože zůstal v oblasti a žil ve svém vlastním domě, již nebyl nijak kontaktován. Správní orgán zdůraznil, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v pořadí druhou. Poprvé požádal dne 13.3.2015 v České republice, avšak svoji žádost vzal zpět, proto bylo řízení zastaveno. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava o život v souvislosti s probíhajícím konfliktem na Ukrajině, konkrétně obava z nuceného odvodu do batalionu separatistů, neboť již jednou byl separatisty držen v jedné z cel bývalé budovy SBU a bylo mu vyhrožováno kvůli jeho odlišným názorům. Dle žalovaného žalobce se nezmínil o jakékoliv diskriminaci jeho osoby za dobu pobytu ve vlasti zapříčiněnou důvody vyjmenované zákonem o azylu v ust. § 12. Důvodem je dle slov žalobce obava o život v souvislosti s probíhajícím konfliktem na Ukrajině, konkrétně pak obava z nuceného odvodu do batalionu separatistů, neboť již jednou byl jimi držen v jedné z cel bývalé budovy SBU a bylo mu vyhrožováno kvůli jeho odlišným názorům. Probíhající konflikt v zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který se dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na rasu, národnost či politickou příslušnost, se rozhodně neřadí k relevantním důvodům, a proto existence ozbrojeného konfliktu nemůže být důvodem pro udělení azylu. Tento názor žalovaný opřel o Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vydané UNHCR v Ženevě v září 1979. Správní orgán se vypořádal i s otázkou obavy z nuceného odvodu do batalionu separatistů a otázkou zmíněných problémů s příslušníky samozvané DNR se závěrem, že tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody stanovenými § 12 odst. b) zákona o azylu; důvodem byl nedostatek dobrovolníků pracujících pro DNR a jeho potřeby a dále i skutečnost, že žalobce v letech 1994 až 1996 působil ve speciálním oddělení ministerstva vnitra s označením BARS specializujícím se na ochranu objektů a nastolení pořádku v době nepokojů. V případě motivace jednání příslušníků DNR tak rozhodně nešlo o konkrétní diskriminaci jmenovaného pro jakékoliv jeho osobní vlastnosti či postoje, ale o pouhé krátkodobé využití jeho schopností a jeho přítomnosti v oblasti pro konkrétní pracovní účely ve prospěch DNR, stejně jako v případě dalších osob. Samozvaná DNR ani její představitelé, a to včetně ozbrojených složek, nejsou mezinárodním právem uznány jako samostatné právní subjekty, nejsou představiteli oficiální ukrajinské politiky ani součástí jejich oficiálních struktur, naopak oficiální ukrajinské složky proti těmto jednotkám zasahují ozbrojenou silou v rámci tzv. protiteroristické operace v Doněcké a Luhanské oblasti. Skutky spáchané příslušníky DNR tak je nutno považovat za nezákonnou činnost soukromých osob, nikoliv představitelů státních orgánů Ukrajiny. Správní orgán se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou humanitárního azylu i nesplnění podmínek doplňkové ochrany s odkazem na informace získané z různých nezávislých informačních zdrojů. Správní orgán v souvislosti s bezpečnostní situací

na Ukrajině s odvoláním na četné zprávy z různých nezávislých zdrojů z období roku 2015 konstatoval rozdílnosti v bezpečnostní situaci, která panuje v západní části

země oproti oblasti vystavené ozbrojeným střetům lokalizovaných na východní Ukrajině, avšak zdůraznil možnost řešení situace přesídlením v rámci Ukrajiny. Žalobce tuto možnost nevyužil z důvodu, že v jiných částech Ukrajiny nemá žádné známé ani tam není práce.

[6] Ze správního spisu soud zjistil, že řízení bylo zahájeno žádostí ze dne 25.11.2015, ve které žalobce uvedl, že v České republice pobýval od 29.11.2014 do února 2015, pak pobýval ve Wroclavi v Polsku a v ČR opět od 4.3.2015. On ani nikdo z rodiny nebyl nikdy členem žádné politické strany ani organizace, vojenskou službu vykonával v letech 1992-1993 a dosud pracoval jako advokát a právní poradce. Svou vlast opustil 28.11.2014 poprvé z důvodu politické situace, pak jej nutili vstoupit do batalionu separatistů, bylo mu vyhrožováno pro jeho názory, takže musel z Makijevky odjet. Bylo mu nabídnuto polské vízum, tak je přijal a odjel. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se nemůže domů vrátit z důvodu hrozby, pořád existuje batalion, do kterého jej nutili vstoupit, a je reálně ohrožen na životě, neboť válečný stav na Ukrajině se zhoršil. Zdůraznil, že by chtěl zůstat v ČR, chtěl by zde pracovat, a to ve stavebnictví, neboť je to jeho další profese. Poprvé žádost podal v r. 2015, ale tu vzal zpět. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Dále založena Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza ze dne 22.10.2015 o obsahu, že dlouhodobé vízum se neuděluje podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vízum, konkrétně pak existenci důvodů pro udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, a dále z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem s účelem strpění neopustí území, a že hodlá dlouhodobé vízum zneužít k jinému účelu. Bylo zjištěno, že přicestoval na území ČR na základě Schengenského víza vydaného Polskou republikou s platností od 20.11.2014 do 26.4.2015, dne 13.3.2015 požádal v Příjímacím středisku Zastávka u Brna o udělení mezinárodní ochrany a dne 2.4.2015 vzal žádost zpět. Z výpisu z azylové evidence je naprosto zřejmé, že první zemí, kde mohl požádat o ochranu před skutečnostmi, kterých se obával v zemi původu, byla a stále je Polská republika, a jestliže tato bezpečná země akceptovala jeho převzetí zpět na své území, pak správní orgán nevidí důvod, proč by mělo být jmenovanému uděleno vízum za účelem strpění na území ČR. Je naprosto evidentní, že jmenovaný hodlá vízum za účelem strpění zneužít k jinému účelu, a tím je legalizace pobytu na území ČR. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25.11.2015 navíc uvedl, že naposledy žil v Makijevce. Protože je muž, nemůže se tam vrátit, neboť by ho přinutili bojovat v oddílech separatistů, ženy tam žít mohou. Pokud by separatisté zjistili, že podporuje názory ukrajinské vlády, tak by byl v ohrožení. Město Makijevka je toho času kontrolováno DNR. V letech 1994-1996 pracoval ve speciálním oddělení ministerstva vnitra v Doněcké oblasti v BARS. Specializací byla ochrana objektů a nastolení pořádku v době nepokojů a tuto jednotku opustil z důvodu dosažení vysokoškolského vzdělání, kdy začal působit v oboru. Jeho známý jej nutil vstoupit do separatistických batalionů. Jeho problémy začaly v srpnu 2014, kdy za ním přišli do práce bojovníci brigády VOSTOK s žádostí, aby k nim vstoupil a mezi těmito lidmi byl jeho bývalý kolega. Do společnosti, kde pracoval, přišli náhodně, ale jeho bývalý

kolega ho poznal a začal trvat na tom, že musí do batalionu vstoupit. To odmítl, avšak na začátku září za ním začali chodit jiní bývalí kolegové a nabízeli mu peníze

za vstoupení do batalionu. Opět odmítl a tak na konci září k němu domů přijeli 4 ozbrojenci, začali ho bít a vyhrožovat zbraněmi, odvezli ho do budovy bývalé SVÚ a zavřeli ho do cely, které se nacházely ve sklepech. Několik dnů ho nutili, aby budovu SVÚ ochránil, nosil pytle s pískem. Také musel pracovat v nemocnici, upravovat ji na to, aby se z ní mohlo střílet. Když batalion změnil dislokaci, tak je propustili. Nebyl tam sám, bylo jich asi pět. Propustili je asi za 2 nebo 3 dny. Začali si vyřizovat víza, s manželkou pochopili, že tam nemůžou zůstat. O přestěhování v rámci Ukrajiny neuvažovali z důvodu, že vztah k obyvatelům z Donbasu je na Ukrajině velice negativní. Syn žije v Chersonu, protože tam začal studovat. Musí dostudovat, a proto nikomu neříká, že je z Doněcka. V případě návratu na Ukrajinu by jej hned povolali do zóny ATO, a pokud se týká žití v jiné části Ukrajiny, nemá žádné známé, u kterých by mohl žít a není práce. Dále součástí spisu jsou zprávy o Ukrajině, a to konkrétně Informace MZV ČR ze dne 9.10.2015 k otázkám výkonu základní vojenské služby, civilní/alternativní služba, podmínky pro vyslání do oblasti bojů na východě země, Informace MZV ze dne 1.8.2014 o politické situaci na Ukrajině, postavení osob sympatizujících s Timošenkovou, Janukovyčem, možnosti přestěhování v rámci Ukrajiny, možnosti vyhledávání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod, možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů, Informace MZV ČR z 21.5.2015 na téma Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, zpráva Freedom House z 28.1.2015, Svoboda ve světě 2015 na téma Politická práva, občanské svobody, právo spolčování, osobní autonomie a práva jedince, dále Výroční zpráva Human Rights Watch 2015 z 29.1.2015, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 z 25.2.2015, zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině z 16.5. - 15. 8. 2015, vydaná Úřadem Vysokého komisaře OSN pro lidská práva a Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky – září 2015 na téma Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – Aktualizace č. 3.

[7] U jednání soudu dne 27.7.2016 potvrdil svou obavu z ohrožení života a nemožnost návratu do svého bydliště, protože nepodporuje separatisty.

[8] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[9] Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten*

z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[10] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[11] Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadený výrok rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobu včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.). Soud žalobu neshledal důvodnou.

[12] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005 - 46).

[13] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavec [5] tohoto rozhodnutí. Dále nutno zdůraznit, že nebylo prokázáno, že žalobce opustil Ukrajinu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.

[14] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku ohledně nezjištění skutečného stavu věci. Naopak žalobce při hodnocení důvodnosti žádosti vyšel především z informací podaných žalobcem a tyto vyhodnotil v kontextu souboru informací o situaci v zemi původu, které získal z různých zdrojů. Soud nepochybuje

o vážné situaci v Doněcké a Luhanské oblasti, a nepochybuje ani o vážnost informací podávaných Amnesty International, na které žalobce v žalobě odkázal.

Nicméně soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení v zemi původu. Soud zdůrazňuje s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014 (dostupný na www.nssoud.cz), že situaci na Ukrajině dříve a ani v současné době nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Soud se tak ztotožnil s žalovaným i v tom, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí žalovaného vychází z nepřesných informací.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje z časového hlediska za zcela dostatečné a přiměřeně datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti napadené rozhodnutí postiženo není.

[16] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[17] Pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť žaloba má ze zákona (§ 32 odst. 2 zákona o azylu) odkladný účinek.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

[19] Státu vznikly náklady spojené s tlumočením. Podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.7.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně